

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΒΑΤΙΝΗΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ, Μπαλοῦν-Παζάρ, Κουρσούμ Χάν, ἀρ. 27-29.

1921

† Ὁ Σηλυβρίας Εὐγένιος ἐπιβεβαιοῖ.

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Α'

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἡ κωμόπολις Ἐπιβάται, κειμένη εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος, ὑπάγεται πολιτικῶς μὲν εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Σηλυβρίας τοῦ νομοῦ Ραιδεστοῦ, ἐκκλησιαστικῶς δὲ εἰς τὴν ἱερὰν Μητροπόλιν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας. Ἡ ὀνομασία Ἐπιβάται ἐδόθη εἰς αὐτὴν διότι καθ' ἣν ἐποχὴν ἰδρῦθη ἦτο ὁ μόνος παράλιος συνοικισμὸς δι' οὗ ἐπεβιάζοντο οἱ ἐκ τῶν πέριξ κατερχόμενοι Ἐπιβάται κατ' ἄλλην ἔκδοσιν φέρεται Ἴπποβάται διότι ἐνταῦθα ἦσαν αὐτοκρατορικοὶ σταῦλοι τῶν Βυζαντινῶν· ὑπῆρχεν αὐτόθι Πύργος, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποκαύχου, στρατηγοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Γ' τοῦ Παλαιολόγου (1328—41) τὸν ὁποῖον κατέστρεψε καὶ ἐξηφάνισε κατὰ τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον διὰ τῶν ἐργατικῶν ταγμάτων ἢ νεοτουρκικῆ Κυβέρνησις σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐξόντωσιν τῶν ἐλληνικῶν μνημείων.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ Κωμόπολις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1453 διὰ τοῦ Καρατζᾶ βέη τοῦ ἀναλαβόντος τὴν μεταφορὰν τοῦ τηλεβόλου τοῦ

Οὐρβανοῦ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν Ἐπιβάταις ὑπῆρχεν ἑλληνικὴ σχολὴ λειτουργοῦσα ἀπὸ τοῦ 1796 ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρχείοις αὐτῆς εὐρισκομένων σιγγιλιωδῶν γραμμάτων τῶν Πατριαρχῶν Γερασίμου καὶ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε'. Ἐπίσης λειτουργεῖ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1857 καὶ Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια θηλέων, Ἐθνικὰ Καθιδρύματα ὡς Πατριαρχικὴ Ἐθνικὴ Σχολή, τῶν ὁποίων ὁ ἰδρυτὴς Σαράντης Ἀρχιγένης ἱατρός, γέννημα καὶ θρέμμα Ἐπιβατῶν, ἄτεκνος ὢν, ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτοῦ διέθεσεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν καὶ προικοδότησιν αὐτῶν τε καὶ τοῦ Γυμνασίου τῶν ἀρρένων « Ἐλενείου » συσταθέντος πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου τοῦ Ἐλένης· ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε δυστυχῶς λειτουργοῦν ἀπὸ τοῦ 1894.

Τὰ δὲ Ἀρχιγένεια ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερον ἐργαζόμενα καὶ ἐξυπηρετοῦντα μεγάλως τὴν Θράκην καὶ Ἀνατολίην, διότι αἱ τελειόφοιτοι αὐτῶν ἐδίδαξαν καὶ διδάσκουν εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας αὐτῶν τὰ μάλιστα συντελοῦσαι εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κομοπόλεως ταύτης, ἀμιγεῖς Ἕλληνες, ἀσχολοῦνται ἰδίως εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἀμπελοουργίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὴν ἀλιείαν, ἐν μέρει εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἐμπόριον σταφυλῶν καὶ τινῶν δημητριακῶν καρπῶν. Ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὕτη εὐρίσκεται εἰς ἀνοικτὸν ὀρίζοντα καὶ ἐπομένως εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὰς πνοὰς ὄλων τῶν ἀνέμων· ὁ ἀῆρ αὐτῆς εἶναι λίαν καθαρὸς καὶ ὑγιεινός. Ἔχει δὲ καὶ διαυγέστατον ὕδωρ.

Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λοιπὸν φυσικὰ χαρίσματα κεκτημένη αὕτη, ἀνέδειξε κατὰ καιροὺς μεγάλους καὶ ἁγίους ἄνδρας, οἵτινες, τὸ πρότερον ἀφανὲς καὶ ἀσήμαντον μέρος τῆς γῆς, κατέστησαν γνωστὸν καὶ περίβλεπτον καὶ

ἐκείνους μὲν τιμῇ καὶ γεραίρει αὕτη, λίαν ἐπαξίως καυχωμένη ὡς μεγάλους πατριώτας καὶ εὐεργέτας, εἰς δὲ τὴν ἁγίαν ψάλλει γηθοσύνως ἐν ἐκκλησιαστικῷ τροπαρίῳ « Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτὸν καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευὴ » καὶ διατηρεῖ ἐπ' ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς ἐγχωρίου Αὐτῆς Ὁσίας ἔκλαμπρον καὶ νεόδμητον ἱερὸν Ναόν.

Αὕτη διὰ τοῦ βίου, τῶν θαυμάτων καὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου αὐτῆς, ὄχι μόνον εὐφήμισε τοὺς Ἐπιβάτας, ἀλλὰ καὶ πλοῦτον ἔφερε πολὺν ἀπὸ τῆς Μολδαβίας καὶ μάλιστα διέσωσε τὴν πατρίδα τῆς ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς τῶν βαρβάρων τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως καὶ πατρίδος προαιωνίων ἐχθρῶν Ὁσμανιδῶν καὶ ἀπληευθέρωσεν αὐτήν.

Διὰ ταῦτα ἐκ δικαίας καὶ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης ὀρωμένη ἢ ὁμώνυμος Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Ἐπιβατῶν « Ἡ Ὁσία Παρασκευὴ » προβαίνει εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, ἀφ' ἐνὸς μὲν τῇ πολιούχῳ Ὁσίᾳ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια πρᾶσάγουσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀναγνωστῶν ἐπιδιώκουσα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σοφῶς τὴν ἀπόλαυσιν, ὑπεριδοῦσα, πρὸς θεῖα ἡρώθης σκηνώματα· καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πιστοῖς πηγὴν κατέλιπες, τὸ ἱερὸν σου σκήνος, Μητερ πανεύφημε. Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτὸν, καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευὴ. Μὴ πάυση θερμῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν ζεῖ πρεσβεύουσα.

Ἡ ἐπέτειος μνήμη τῆς Ὁσίας τελεῖται τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου. Ἐν αὐτῇ ψάλλεται ἡ ἰδιαιτέρα ἀκολουθία Αὐτῆς, τυπωθεῖσα τῷ 1817 ἔτει ἐν Ἰασιῷ τῆς Ρουμανίας.

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Ἡ τετιμημένη Ὅσια κατίγητο ἀπὸ τοὺς Ἐπιβάτας τῆς ἀνατολικῆς Θράκης, γεννηθεῖσα τῇ 1150 μ. Χ. Οἱ μακάριοι γονεῖς τῆς, μολοντί προήρχοντο ἐξ ἐπισημοτάτης οἰκογενείας, ἔλεγον πάντοτε ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία καταγωγὴ ἐπισημοτέρα ἐκείνης, ἢ ὅποια λαμπρύνει καὶ διακρίνει τὰ γνήσια τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ πλοῦτος ἦτο εἰς τὰς χειράς των ὄργανον φιλανθρωπίας καὶ κοινωφελείας. Καὶ κατὰ τὸ ἰδικόν των παράδειγμα ἐμεγάλωτον ἡ θυγάτηρ των Παρασκευή.

Ἐφρόντισαν μὲν νὰ τὴν ἐκπαιδεύσωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐμερίμνησαν ἀκόμη περισσότερο νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν ἀνατροφὴν χριστιανικωτάτην κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν: «ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». (Ἐφσ. στ' 4). Προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς κόρης, ἔλεγον συχνά, ὅτι ἡ σεμνότης, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ σωφροσύνη μιᾶς νεάνιδος δύνανται ν' ἀποτελέσωσι μόναι ἀγλαίσματα καὶ στολίσματα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ διαλάμπωσι καὶ ἂν ἤθελε προστεθῆ εἰς αὐτὰ ὁ στολισμὸς τῶν ἐκ τῆς παιδείας γνώσεων.

Καμμίαν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει κόρη παρουσιάζουσα μόνην τὴν ἑπαρτινὴν ξηρὰς μαθήσεως, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἔχει τὰς ἡθικὰς ἐκείνας ἀρετὰς, αἱ ἵποιαὶ ἀποτελοῦσι τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν τιμὴν μιᾶς παρθένου, διότι «σταγῶν ἀρετῆς μείζων ὠκεανὸς σοφίας».

Εἰς τὴν Παρασκευὴν μετεδόθησαν καὶ ὅλα τὰ φιλεὺσπλαγχνὰ καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν γονέων αὐτῆς τότε, ὥστε ἡμέραν τινα κατεθλίβη ὑπερβολικῶς ὅτε εὐρεθεῖσα μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς εἰς ἐξοχὴν εἶδε κόρην πτωχὴν, τὴν ὅποιαν μόλις ἐκάλυπτον τὰ πεπαλαιωμένα ράκη τῆς.

Ἡ ἀγαθὴ νεᾶνις ἠθέλησε νὰ τὴν ἐλεήσῃ μὲ χρήματα.

ἀλλὰ μετὰ λύπης παρατήρησεν ὅτι δὲν ἔφερε μαζί τῆς. Διὰ πρώτην φορὰν τότε εὗρεν, ὅτι καλὸν ἤθελεν εἶναι, ἐὰν ἐτυνήθιζε νὰ φορῇ κοσμήματα, ἔφερον ὅμως σταυρὸν χρυσοῦν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐκβάλλῃ. Ἡ παιδαγωγὸς ὤρμησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Δὲν εἶνε ὀρθόν, τῇ εἶπε, νὰ δώσῃς εἰς ἐλεημοσύνην τὸν σταυρὸν σου. Καὶ ἡ Παρασκευὴ ἀπεκρίθη ὁ σταυρὸς δὲν μᾶς ἔφερε τὴν ἐλεημοσύνην; Διατί λοιπὸν τὸ ἰδικόν μου κόσμημα, τὸ ὅποιον τὸ ὑπενθυμίζει, νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς ἔλεος καὶ ἀνακούφισιν ὑπὲρ τῆς πτωχῆς αὐτῆς κόρης. εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἀρμόζει τόση στέργσις καὶ πενία ἐν μέσῳ κοινωρίας, ἢ ὅποια ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Χριστὸν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πτωχείαν; Καὶ ἀφαιρέσασα τὸν σταυρὸν τῆς, ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν πτωχὴν, ἢ ὅποια μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν, δακρύουσα ἀλλὰ καὶ περιχαρὴς, ἠύλογε: μὲ συγκινητικὸς λόγους τὴν φιλεὺσπλαγχνον εὐεργέτιν τῆς.

Ἄλλοτε πάλιν ἐν καιρῷ χειμῶνος, συναντήσασα καθ' ὁδὸν νεάνιδα, ἢ ὅποια ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ φύχους, ἐξέβαλε τὸ πολῦτιμον ἐπανωφόριόν τῆς καὶ τὸ ἐνέδυσεν εἰς ἐκείνην.

Οἱ γονεῖς τῆς παρηκολούθουν μετὰ χαρὰς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τὴν τότεν ἀγαθότητα τῆς θυγατρὸς των καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τὴν διατηρῇ πάντοτε εἰς τοὺς νόμους του καὶ τὰς ἐντολάς του.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δεκαῆς ἐτῶν πλούσιοι νέοι, κατέχοντες κοινωνικὴν θέσιν καλὴν καὶ μεγάλα ἀξιώματα, προέτεινον δι' αὐτὴν προτάσεις γάμου. Ἄλλ' ἡ κόρη πάντοτε τὰς ἀπέκρουε.

Πατὴρ καὶ μήτηρ ἔλεγον πρὸς αὐτὴν, ὅτι ὁ χρόνος τῶν ἀρνήσεων ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ὅτι τὴν εἶχον μίαν καὶ μόνην κόρην καὶ ἡ μεγαλυτέρα αὐτῶν ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἴδωσι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πρὶν ἢ ὁ θάνατος κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Καὶ προσέθετον, ὀρφανὴ κόρη, τότε τί θ' ἀπογείνη;

Ἄλλ' ἡ Παρασκευὴ ἀπέφευγε πάντοτε· ἔλεγε δὲ ὅτι ὁ οὐράνιος Πατήρ ζῆ, ἐπιβλέπει καὶ προστατεύει πάντοτε. Ὅταν πιστεῦῃ τις εἰς αὐτὸν καὶ ζῆ ὑπὸ τὰς θείας ἐδηγίας καὶ τὰς ἐντολάς του καὶ τὸν ἔχη ὑπεράνω του, πλησίον του, ἐντός του, πῶς θὰ μείνῃ ποτὲ ὄρφανός; Καὶ θέλουσα νὰ καθησυχάσῃ τοὺς γονεῖς της εἶπε. Διατί σκέπτεσθε περὶ τοῦ ἰδικοῦ σας θανάτου;

Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ. Εἰσθε ἀκόμη τόσο ἀκμαῖοι, ὥστε κατὰ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως δὲν ἔχετε ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀπ' ἐμέ. Σὺ μάλιστα, μήτηρ, εἶσαι τόσο ἀνηγρά, ὥστε θὰ σὲ ὑπέθετέ τις κατὰ τινα μόνον ἔτη μεγαλυτέραν ἀδελφήν μου.

Ἐνίοτε τῇ ἔλεγον ἄλλαι κόραι· εἰσθε τόσο πλούσιοι σεῖς! τί θὰ γείνη τόση περιουσία, ἐὰν ὡς λέγεται, δὲν θελήσῃς ν' ἀποκατασταθῆς; Καὶ ἡ Παρασκευὴ ἀπεκρίνατο, δεικνύουσα πτωχοὺς καὶ παιδιὰ ἀνυπόδητα, ὑπάρχει καμμία περιουσία ἴση πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς στερήσεις τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων;

Φερομένη ὑπὸ εὐσεβοῦς πόθου ἡ Ὁσία Παρασκευὴ, περιήλθε διάφορα θρησκευτικὰ κέντρα, ζητοῦσα νὰ πλουτίσῃ τὰς εὐσεβεῖς ἐντυπώσεις της καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ζῆλον αὐτῆς καὶ τὴν πίστιν. Οὕτω μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Χαλκίδονα, εἰς Ἡράκλειαν καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐφθασε δὲ καὶ μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὅπου διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς γυναικεῖον μοναστήριον, σπουδάζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἐν αὐτῇ παρθένων. Καὶ ἀιολούθως, ἀποπλεύσασα ἐξ Ἰόππης, ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα της. Ἐκτοτε ἐπεδόθη μὲ περισσοτέραν ἀκόμη ἐρμῆν εἰς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν· ἐσχημάτισε δὲ καὶ εὐσεβῆ ἔνωσιν, Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, τῆς ὁποίας αἱ ἀδελφαί, γυναῖκες καὶ νεάνιδες, περισυνέλεγον ὄρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα

παιδιά, διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων ἐφρόντιζον μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ στοργῆς.

Ἐν τῇ μεταξὺ οἱ γονεῖς της ἀπέθανον εὐχαριστημένοι καθ' ὅλα ἐκ τῆς κόρης των, ἡ ὁποία ἐγνώριζε ν' ἀφιερῶνῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ χρῆμα εἰς ὑποθέσεις τόσο ἱεράς. Μετὰ τινα ἔτη μεταβάσα εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ μοιράσασα καὶ ἐκεῖ πολλά, ἀπεσύρθη εἰς τόπον, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο (ὡς καὶ σήμερον καλεῖται) Καλλικράτεια καὶ ἐκεῖ παρέδωκεν εἰς τὸν Κύριον τὴν ἁγίαν ψυχὴν της, νεαρῶτάτη, μόλις ἄγουσα τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Τὸ δὲ ἄθικτον ταῖς θείαις ἀρεταῖς σῶμα εἰς τὴν γῆν κατεκρύπτετο πλησίον τινός, ὅστις τὴν ζωὴν του κάκιστα ἐδᾶπάνησεν.

Ἥλιος δὲ οὐσα καὶ φῶς αὐτῇ, σκότος καὶ δυσωδίαν οὐκ ἠγνείχετο.

Καθ' ὕπνον λοιπὸν ἐφάνη εἰς τινα τῶν ἐκεῖσε θειοτέρων ἀνδρῶν καὶ εἶπεν.

Ἄρον τὰς σάρκας μου μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ θεὸς οὗτος ἀνὴρ κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπλοῦν ὄραμα ἐξέλαβε τοῦτο.

Ἄλλ' αὐτῇ δις καὶ τρίς παρουσιάζεται αὐτῇ καὶ τελευταῖον δακτυλοδεικτὶ δεικνύει αὐτῇ τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο.

Οὗτος ἀμέσως ἐγείρεται καὶ μετὰ μεγάλης πίστεως καὶ εὐλαθείας διηγεῖται ταῦτα εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ προσέτρεξαν ἵνα ἀνακλύψωσι πολυβόλον τινα θησαυρόν. Ἀμα ἐπλησίασαν τὸν τάφον, ἠσθάνθησαν μεγίστην εὐωδίαν καὶ εὐρόντες τὸ ἱερὸν σκήνος τῆς Ὁσίας σῶον καθ' ὀλοκληρίαν μετέφερον αὐτὸ μετὰ μεγάλης εὐλαθείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς καὶ παρατάξεως, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην ὁπόσα θαύματα δὲν ἐτέλεσεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῆς; κυφοί, ἀνάπηροι, παραλυτικοί, πᾶν εἶδος

ἀσθeneίας καὶ ἀνίατον ἀκόμη νόσημα ἐθεραπεύοντο ὀλοτελῶς καὶ μὲ μόνην τὴν προσέγγισιν μετὰ πίστεως εἰς τὴν ἁγίαν Λάρνακα τῆς Ὀσίας.

Τὸ ἱερὸν Σκήνος αὐτῆς κατὰ πρῶτον μετεκομίσθη ἐκ τῆς Καλλικρατείας εἰς Τύρνοβον τῆς Βουλγαρίας, ἔνθεν ἄγνωστον ποτε εἰς Βελιγράδιον τῆς Σερβίας καὶ ἀπὸ τοῦ Βελιγρὰδίου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τέλος δ' ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου τοῦ Α' (1639 — 44) καὶ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Δ' ἔλαβε τὴν ἄδειαν ὁ τῆς Μολδαβίας ἡγεμὼν Βασίλειος, ὅπως μετακομίσῃ τὸ ἅγιον λείψανόν τῆς ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο ἀπήλαυσε διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, πληρώσας ἐξ ἰδίων τὰ ἐκ 260 πούγγιων ἦται 30.000 χρυσῶν δραχμῶν χρέη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Τούρκους.

Ὁ δὲ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Παρθένιος μετὰ πάσης τῆς ἀγαθῆς βουλῆς καὶ θελήσεως τῆς ἐκκλησίας ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσιμον τοῦτο λείψανον ὡς θεῖον θησαυρὸν μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἡρακλείας Ἰωαννικίου, Ἀδριανουπόλεως Παρθενίου, Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνους, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σετζάβας καὶ πάσης Μολδαβίας Βαρλαάμ· ὁ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλόχριστος καὶ θεῖψ ἐλέει αὐθέντης ἡμῶν καὶ ἡγεμῶν πάσης Μολδαβίας Ἰωάννης Βασίλειος Βοεβόδας, οἴκοθεν ἐξελθὼν καὶ σεβασμῶς καὶ ὀλοφύχως τὸν ἀτίμητον τοῦτον θησαυρὸν ὑποδεξάμενος, ἐπιτηδεῶς διεφύλαξεν αὐτὸ ἐν τῇ νεοδημίτῳ ναφ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς πόλεως Ἰασίου, ὅπου διατηρεῖται μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀλώθητον εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος.

Ὁπόσης δὲ τιμῆς ἀπολαύει τὸ ἱερὸν Σκήνος τῆς Ὀσίας ἐν Ἰασίῳ γίνεται δῆλον ἐκ τῆς κάτωθι μεταρράσεως τοῦ πρὸ

100 περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμῶνος τῆς Μολδαβίας Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχου ἐκδοθέντος χρυσοβούλου, ὅπερ διατηρεῖται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Κοινότητος Ἐπιθατῶν.

Ἐλέψ Θεοῦ ἔγραφον ἐγὼ ὁ Ἀλέξανδρος Καλλιμάχος ἡγεμῶν τῆς Μολδαβίας.

Ἐφ' ὅσον ἡ Θεότης διὰ τῆς Αὐτῆς ἀγχιότητος, τῆς ὑπερβαλλούσης τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, φέρει ἀκαταπαύστως πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων τῶν κτισμάτων, διαχέουσα τὰς ἐπουρανίους Αὐτῆς εὐφορίας καὶ ἀγαθοεργίας πρὸς διατήρησιν καὶ περιφρούρησιν ἐνὸς ἐκάστου κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσδιορισθεῖσαν κατάστασιν, ὅμως πᾶς ἀνθρωπος ὡς τὸ ἐκλεκτότερον ἀπὸ τὰ ἐπίλοιπα ποιήματα καὶ κτίσματα, τὰ ὅποια τρόπον τινὰ συντελοῦν μόνον διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνάγκας καὶ διάθεσιν, πρέπει νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀπαιτούμενην ἀφοσίωσιν εὐγνωμοσύνης δι' ἣν τὸν ἠξίωσε χάριν.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία, ἡ διαμένουσα ἀναμφιδόλως πρῶτιστον ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐπουρανίου Προνοίας, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ εἶναι προωρισμένον νὰ δοξάζωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν καὶ νὰ ἀπολαύωμεν ὅσα εἶναι ὠφέλιμα εἰς ἡμᾶς, δηλαδὴ τὴν εὐαρέστησιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα ἀτελευτήτως.

Ὅσον δέον νὰ εἶναι ἡ ἡμετέρα εὐλάβεια πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ ὀφειλόμενος ζήλος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἱερὰς αὐτοῦ Μονὰς, ἀναλόγως πρέπει νὰ μεριμνῶμεν περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ εὐπρεπείας αὐτῶν.

Ἡ ἐμὴ Γαληνότης, ἀνκτραφεῖτα εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ζῆλον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἄνω ρηθέντα, κατὰ τὴν κοινοποίησιν ὅπου μοι παρέστησαν οἱ πατέρες, οἱ κατοικοῦντες παρὰ τῇ ἱερᾷ Ναφ τῆς Ὀσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς εἰς τοὺς Ἐπιθάτας, ὅπου ἦν ἡ πατρὶς καὶ ἡ Κοίμησις τῆς ρηθείσης Ἀγίας, ὅτι ὁ Ναὸς ὁ τὸς διατελεῖ ἄνευ οὐδεμιᾶς

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

βοηθείας και παντελῶς ἑλλιπῆς εἰς τὰ χρειώδη ἐξοδα, ἢ τήσαντο νὰ τοῖς παρέξωμεν κάποιαν βοήθειαν περὶ ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύνηται νὰ εὐκολύνῃ τὰς ἐλλείψεις και τὰ ἐξοδα· δὲν ἀπέριψα τὴν γενομένην αὐτῶν αἰτησιν· πάντως εὐλογον κρίνω νὰ ψηφισθῇ κάποια συντήρησις περὶ ἐλέους ἀπὸ τὰ κτήματα ἐνεῖνα, ὅπου ἐπαναπαύονται και τὰ Ἴερά Λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς.

Ἴδου διὰ τοῦδε τοῦ ἡγεμονικοῦ Χρυσοβούλου ἀποφασίζομεν νὰ λαμβάνωσι τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον ἀνὰ διακόσια λέβα ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἀνθρώπους, τὰ ὁποῖα χρήματα, εἴτε διὰ πιστώσεως· εἴτε δι' ἄλλου εὐλόγου τρόπου ἀναποφεύκτως νὰ ἐξαποπέλλωνται τῇ ρηθείᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδιαιτέρως διορίζει ἡ Γαληνότης μου νὰ λαμβάνουν και ἀπὸ τὴν Ἰδίαν Μονὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου ἀναπαύονται τὰ λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς ἀνὰ τριακόσια λέβα τὸν χρόνον τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὰ μοναστηριακά ἐισοδήματα.

Δίκαιον και πάντως εὐλογον νὰ ἔχη ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὁμοίαν βοήθειαν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκονται τὰ λείψανα τῆς Ἀγίας, και ὅπου συνάξεται οὐκ ἐλίγη βοήθεια ἀπὸ συνεισφορὰς και ἐλεημοσύνας τῶν χριστιανῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας.

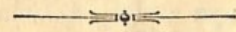
Ἐκ τοῦ ἐισοδήματος τούτου τριακόσια λέβα εἰσπράττεσθαι ὡς ἐν θεσπισθὲν χρῆσι ἀπὸ μέρους τοῦ Μοναστηρίου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἐπιβατῶν ἐν παντὶ καιρῷ ἀπαραλλάκτως, ἐγχειριζομένου τοῦ ἐισοδήματος τούτου τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους, οἵτινες θέλουν διορίζεσθαι ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἐπιβατῶν, νὰ ἐξαποπέλλωνται ἐπιμόνως πρὸς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πατέρων τῶν εὐρισκομένων αὐτόθι.

Παρακαλεῖ ἡ Γαληνότης μου και τοὺς μεταγενεστέρους

μου ὑπερενδόξους Ἡγεμόνας, ἡμετέρους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι θεῖα προνοία θέλουσι διορισθῆ κυβερνᾶν τὸ κράτος τοῦτο, ὅχι μόνον νὰ μὴ μεταποιήσωσι τὰ διαληφθέντα περὶ ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐπικυρώνωσι και νὰ προσθέτωσιν ὑπὲρ αὐτῶν αἰωνίας σωτηρίας.

Ἐγράφη τὸ παρὸν Χρυσόβουλον τῆς Ἡγεμονικῆς Ἐδρας ἐν τῇ πόλει Ἰασιῶ τῆς δευτέρας Διοικήσεώς μου τὴν Μολδαβίαν.

Εἰς τὸ τρίτον ἔτος 1815 Ἰουνίου 16.

Γ'

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ. Ἐκ παραδόσεως ἔχομεν διηγήσεις πολλῶν θαυμάτων. Ἐπι δε και εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν δὲν λείπει θαυματουργοῦσα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας· διότι ὅσοι ἀσθενεῖς ἔχουσιν εὐλάβειαν εἰς τὸ ἱερὸν λείψανον προσερχόμενοι μετὰ πίστεως ἢ ἐκ τῶν παρατεθειμένων εἰς τὴν ἁγίαν κεφαλὴν τῆς Ὁσίας καλυπτρῶν λαμβάνοντες και φοροῦντες τυγχάνουσι τῆς ἰάσεως· και ἐν καιρῷ ἀνομβρίας ἢ ἄλλης μεγάλης ἀνάγκης λιτανείας ποιοῦντες οἱ χριστιανοὶ μετὰ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου οὐκ ἀποτυγχάνουσι τῆς δεήσεώς των.

Ἀλλὰ και εἰς τὴν πατρίδα της, Ἐπιβάτας, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐκτελεῖ θαύματα ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰ ἐξῆς:

Ὅτε τὸ ἱερὸν Λείψανον τῆς Ὁσίας μετεκομίζετο ἐκ τῆς Καλλικρατείας (ἔνθα διατηρεῖται μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς παρεκκλήσιον) εἰς Τύρνοβον, καθέδραν ποτὲ τῶν Βουλ-

γάρων Βασιλέων, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς πομπῆς διὰ τῶν Ἐπιβατῶν συνέβη τὸ ἀκόλο θον :

Ἡ ἄμαξα, ἡ φέρουσα τὸ ἱερὸν Σκήνος, ἐσταμάτησε πρὸ τῶν Ἐπιβατῶν καὶ κατέστη ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς πρὶν ἢ προσκυνήσουν ἅπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῶν. Οὔτε μία χριστιανὴ διέλαθε τὴν προσοχὴν τῆς Ὁσίας, μὴ δυναμένη ἕνεκα τοῦ βαθέος γήρατός της νὰ προσέλθῃ καὶ προσκυνήσῃ αὐτήν.

Ὁ ἄμαξηλάτης, νομίζων ὅτι ἔλει οἱ χριστιανοὶ προσεκύνησαν τὸ ἱερὸν Δεῖφανον καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο ἐλεύθερος νὰ προχωρήσῃ, ἠθέλησε νὰ κινήσῃ, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον· οἱ ἴπποι δι' οὐδενὸς μέσου ἐβάδιζον. Τότε ἠρώτησαν καὶ ἔμαθον ὅτι μία γυνὴ μόνον, γραῖα μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ νέα τὴν ψυχὴν, λίαν δ' εὐσεβὴς καὶ φιλέθρησκος, ἐπόθει ν' ἀσπασθῇ τὸ ἱερὸν Σῶμα τῆς Ὁσίας καὶ νὰ υποβάλλῃ αὐτῇ τὰ ἄπειρα σέβη καὶ τὰς πολλὰς θλίψεις της.

Ἐφοῦ λοιπὸν προσεκύνησε καὶ αὕτη τότε ἤρχισε νὰ προχωρῇ γοργὰ ἡ ἄμαξα.

Τὸ 1811, τὴν 6^{ην} Φεβρουαρίου, γενομένης μεγάλης τρικυμίας καθ' ὅλην τὴν Προποντίδα ἀπωλέσθησαν πολλὰ πλοῖα.

Ἐν μέγα πλοῖον ἐκ Χίου προσωρμίσθη ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὁσίας μὲ τρεῖς ἀγκύρας ἐξ ὧν τὰς δύο ἢ σφοδρότης καὶ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς θαλασσοταραχῆς ἐξηφάνισε καὶ ἔμεινε μὲ μίαν μόνην· ἀλλὰ καὶ ταύτης τὸ σχοινίον τόσον συνετρίβη ὥστε ὀλίγου δεῖν κατεποντίζετο καὶ αὐτό. Οἱ ναῦται βλέποντες τὸν ἄμεσον καὶ ἀναπόφευκτον κίνδυνον τοῦ τε πλοίου καὶ τῆς ζωῆς των διατάραχθησαν καὶ ἔτι πλέον ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ἐν τοιαύτῃ κρίσειμῃ περιστάσει ὑπερφυσικὴ τις δύναμις μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ αὐτοῖς ἄρωγός. Καὶ τῷ ὄντι μόλις ἐπεκαλέσθησαν εἰς βοήθειαν αὐτῶν τὴν Ὁσίαν Παρασκευὴν ἐφάνη αὐτοῖς περὶ τὴν ὀγδόην νυκτερινὴν ὥραν γυνὴ μελανο-

φοροῦσα καὶ βαστάζουσα τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν δεξιάν. Ἰδόντες αὐτὴν ἔντρομοὶ καὶ μετὰ μεγάλης θρησκευτικῆς εὐλαβείας, εὐρισκόμενοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν πύρραν, ὅτε παραβοκύρης Στυλιανὸς καὶ ὁ ναύκληρος ἐνεπλήσθησαν θάρρους καὶ ἀφάτου χαρᾶς. Θαρσεῖτε, τέκνα μου, εἶπεν αὐτοῖς ἡ Ὁσία, ἡ προσευχὴ σας εἰσηκούσθη· καὶ εὐθὺς, ὡ τοῦ θαύματος ἢ θαλασσοταραχῆ ἔπαυσε καὶ ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία.

Τὴν πρῶταν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀμέσως μετέβησαν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διὰ νὰ προσφέρωσι δοξολογίας εἰς τὸν Θεόν.

Ἰδὼν πρῶτος τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Ὁσίας ὁ ναύκληρος, μοιασθεὶς τὸ θρησκευμα, μετὰ μορφῆς καὶ φωνῆς ἠλλοιωμένης ἀπὸ χαρὰν ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν κυβερνήτην: ἰδοὺ αὕτη ἔσωσεν ἡμᾶς ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Ναί, ναί, εἶπεν ὁ παραβοκύρης μετὰ μεγαλυτέρας ἔτι πίστεως, αὕτη εἶνε. Ἐφοῦ δὲ προσεκύνησαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Ὁσίας, χύσαντες ἄφθονα δάκρυα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν σωτηρίαν των, προσέφερον χρηματικὰ δῶρα εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν καὶ ἔπειτα ἀφιέρωσαν ἐν ἀργυροῦν ἑμοῖωμα τοῦ πλοίου των.

Περὶ τὸ 1870 ἰστιοφόρον τι μὲ φορτίον σίτου, πλέον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καταλαμβάνεται ὑπὸ τρικυμώδους λαίλαπος καὶ ὡς κέλφος καρύου ἀμφιταλαντευόμενον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ κινδυνεῖει κυριολεκτικῶς νὰ καταποντισθῇ αὐτανδρον.

Καθήμενος ὁ πλοίαρχος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα καπετὰν Γεώργης, ἐν τῷ κοιτῶνί του ἀπηλπισμένος καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἀπελπὶς ἐπὶ τῆς χειρὸς ἀνέμενε τὸ μοιραῖον ναυάγιον.

Ἐν ὀπτασίᾳ τότε παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ὡς γραῖα μελανειμονοῦσα ἡ Ὁσία Παρασκευὴ καὶ σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῷ λέγει: Τί κάθησαι καὶ σκέπτεσαι; ἐγέρθητι καὶ στρέφον εὐθὺς τὰ ἰστία σου πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐ-

πειδή ἐκ τῆς τρικυμίας αὐτὰ ἔχουν στρέψει πρὸς δυσμάς! Ἐκπληκτος ὁ πλοίαρχος ἐγείρεται καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος τοῦ πλοίου μετὰ θάρρους κράζει πρὸς τοὺς ναύ-
τας. — Ἄλα - μόλα — κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ναυτικῶν. Διὰ
τῆς θείας δὲ ταύτης ἐδηγίας τὸ πλοῖον ἤρχισε νὰ πλέη κα-
λῶς καὶ προσωρμίσθη ἀσφαλῶς εἰς Ἄλεξάνδρειαν.

Ἐτερον πλοῖον διαπρεποῦς πατριώτου μὲ τὸν πλοίαρχον
καπετὰν Στέλιον Λήμνιον τὴν καταγωγὴν, πλέον τὴν 25ην
Φεβρουαρίου τοῦ 1870 ἔτους εἰς ἅγιον Ὅρος, προσκρούει
ἀπέναντι τοῦ Ἑξαμυλίου ἐπὶ τινος ὑφάλου. Ἀπεγνωσμένος
τότε ὁ δυστυχῆς πλοίαρχος καλεῖ μετὰ μεγάλης πίστεως τὴν
Ἰσὶαν Παρασκευὴν εἰς βοήθειαν, ὑποσχόμενος νὰ προσφέρῃ
εἰς αὐτὴν ἓν ἀργυροῦν ὁμοίωμα τοῦ πλοίου του.

Ἄλλὰ κατὰ τὸ «σὺν Ἄθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», συνάμα
εἰσελθὼν εἰς τὴν λέμβον τοῦ πλοίου τοῦ ἀπομακρύνεται πρὸς
ναύλωσιν ρυμουλκοῦ δι' ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ. Μόλις ὅμως ἀπε-
μακρύνθη ὀλίγον, βλέπει αὐτὸ νὰ διολισθαίνῃ ἐκ τῆς ὑφάλου
καὶ νὰ πλέη ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς συρ-
μένον. «Μεγάλη ἢ χάρις σου καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Ἰ-
σὶα μου Παρασκευὴ» κράξας οὕτως, ἐπέβη τοῦ πλοίου του καὶ
μετὰ θάρρους πηδαλιουχῶν ἔφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν πρὸς
ὃν ἐπρόκειτο ὄρμον.

Τὸ ἀφιέρωμά του ὄντως πραγματοποιηθὲν διατηρεῖται μέ-
χρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν τῇ Ναῶ τῆς Ἰσὶας Παρασκευῆς
εἰς μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν κακοῦργός τις τούρκος διοικητὴς ἦλθεν
εἰς Ἐπιβάτας καὶ ἐζήτησε νὰ καταβάλωσιν αὐτὸ οἱ κάτοικοι
τόσκι χρηματικὰ ποσά, ὅσα ἦτο ἰδύνατον νὰ συναχθῶσιν.

Οἱ προὔγοντες λοιπὸν περιήλθον εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν,
διότι ἐὰν δὲν ἐγένετο ἡ διαταγὴ τοῦ σκληροῦ τούτου διοικη-
τοῦ τὴν ἐπομένην ἡμέραν θὰ ἀπελεφαλίζοντο ἀφεύκτως καὶ
ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἄλλ' ἐκείνο τὸ ἑσπέρας εἶδε τις χριστιανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενον ὁ διοικητὴς, μία γρατὰ φοροῦσα
μέλανα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος περιέμενον εἰς τὴν θύραν καὶ ὅταν
εἶδε πάλιν αὐτὴν νὰ ἐξελθῇ τὴν παρηκολούθησε κατὰ πέδα
καὶ μετὰ πλείστης ὄψης ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὅτι αὐτὴ
εἰσηλθε διὰ τινος παραθύρου εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἰσὶας.

Εὐθὺς τότε ἔτρεξεν οὗτος μετὰ ὑπερβολικῆς συγκινήσεως
καὶ χαρᾶς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ πρόκριτοι
τῶν Ἐπιβατῶν καὶ διηπόρουν περὶ τοῦ πρακτέου, καὶ τοῖς
ἀνήγγειλε λεπτομερῶς τὸ ἔκτακτον συμβάν, δηλ. τὴν ἐπέμ-
θασιν τῆς Ἰσὶας, εἰς τὸ δύσλυτον τοῦτο ζήτημα· οἱ τοὶ ἀκού-
σαντες ταῦτα ἐχάρησαν μεγάλως.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ὁ διοικητὴς ἤρκεσθη εἰς πολὺ ὀλι-
γώτερα χρήματα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια μηδὲν κακὸν
διαπράξας. Τὸ γεγονός τοῦτο δικαίως ἀπέδωκαν πάντες, οἱ
δυστυχεῖς πρόγονοι ἡμῶν, εἰς τὴν φανεράν τῆς Ἰσὶας Πα-
ρασκευῆς προστασίαν.

Καὶ ἕτερος πατριώτης ἡμῶν ὁ Καπετὰν Ἀλεξάνδρης, ὅστις
πολλάκις διακινδυνεύσας ὑπὸ λίαν σκληρᾶς συνθήκας καὶ ἐ-
κάστοτε διασωθεὶς τῇ ἀριδίῳ καὶ φανερᾷ βοήθειᾳ τῆς Ἰ-
σὶας, ἐξ εὐγνωμοσύνης ὀρμώμενος προσέφερε πρὸς τριάκοντα
περίπου ἐτῶν ἀργυροῦν ὁμοίωμα τοῦ πλοίου του, ὅπερ διασώ-
ζεται κρεμάμενον παρὰ τῇ ἁγίᾳ εἰκόνι τῆς Ἰσὶας.

Μήπως κατὰ τὸ 1906 καὶ πολλάκις ἄλλοτε δὲν εἶδον
πολλοὶ πατριῶταί μας μειούσης τῆς νυκτὸς τὸν ἱερὸν Ναὸν
τῆς Ἰσὶας ὀλόφωτον; τοῦθ' ὅπερ, ὑπερφυσικὸν καὶ θαυμαστὸν
φαινόμενον, διήρκει ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον τὸ 1913 ἔτος,
τὴν 26ην Ἰανουαρίου, ἡμέραν Σάββατον, μετὰ τὴν ὑποχώρη-
σιν ἐντεῦθεν τῶν Βουλγάρων, μέγα τουρκικὸν πολεμικόν,
πληρὲς ἐθελοντῶν ἔφθασε μετὰ μεσημβρίαν εἰς τοὺς Ἐπιβά-
τας ἐπὶ σκοπῇ νὰ κα-αστρέψωσι καὶ ἐρημώσωσιν αὐτούς τε

καὶ τὰ περίχωρα. Ἡ πολιοῦχος ὅμως ἔσωσε καὶ ἀπὸ τῆς φοβερῆς καὶ βεβαίας αὐτῆς κρίσεως στιγμῆς τὴν πατρίδα τῆς, καθ' ὅσον τὸ ἀτιμῆλοισιν δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀγκυροβολήσῃ. Καὶ ὅπως ὁμολόγησεν ἔπειτα εἰς ἓκ τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ πολεμικῇ, γραιὸς τις μελανοφοροῦσα καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς σταυρὸν ἤρπαξε τὴν ἀγκυραν ἐσάκις ἔρριπτον αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοιοῦτοτρόπως κατέστη ἀδύνατον ἢ προσόρμισις αὐτοῦ ἐνταῦθα. Λέγεται ὅτι οὗτος, Ἄραψ τὸ ἔθνος, περιεργαζόμενος μετὰ τινος ἡμέρας τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὀσίας ἀνεγνώρισεν αὐτήν.

Τότε ἐπιτρέψαντες πρὸς τὰ ἐπίσω λίαν ἐξηγριωμένοι διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ταύτην, ἀπεβιάσθησαν εἰς τὸ Οἰκονομειὸν εἰς δίωρον περίπου ἀπόστασιν ἐξ Ἐπιδατῶν εὐρισκόμενον, ὅπου προέβησαν εἰς γενικὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων, διαρπαγὴν περιουσίας αὐτῶν καὶ πύρπόλησιν τοῦ χωρίου.

Ἀλλὰ καὶ τίς, παρακαλῶ, ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τρισένδοξος καὶ θαυματουργὸς Ὀσία ἡμῶν περιφέρεται συχνάκις περὶ τὸν ἱερὸν αὐτῆς; Ναὸν, ὅπερ ἀξιοῦνται νὰ ἴδωσι πολλοὶ πατριῶται ἡμῶν καὶ μετὰ θρησκευτικῆς συγκινήσεως καὶ εὐλαθείας διηγῶνται πρὸς ἡμᾶς;

Πολὺ δικαίως ἄρα δικαιούμεθα καὶ ἡμεῖς, μνήμονες τῶν θαυμασιῶν αὐτῆς; εὐεργεσιῶν, ἃς ἐπιδαφιλεύει ἐκάστοτε πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτήν εἰς βοήθειαν, νὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν πεποίθησιν ἡμῶν εἰς τὴν γοργοεπήκοον ἀντίληψιν τῆς Ὀσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς, ἣς ταῖς πρεσβείαις διαφυλάξαι πάντας ἡμᾶς ὁ Κύριος, ᾧ, τῇ βασιλεῖ τῶν αἰῶνων, ἀφθάρτη, ἀοράτη, μόνῃ σοφῇ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ ΠΡΟΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ
καθηγητοῦ τῶν Ἀρχαίων Ἐκπαιδευτικῶν

ΓΕΝΟΜΕΝΗ

Πρὸς ὄφελος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος
τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Ἐπιβατῶν

“ Ἡ ΟΣΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ , ,

Ἡ Ἱερὰ Ναὸς τῆς Ὁσίας ἐν Ἐπιβάταις.